

После се обърна къмъ Златанча, засмѣ се до уши и рече:

— Браво, Златанчо! Каква е тая работа — не знамъ, но ти наистина си магьосникъ. Позна крадеца. Ето ти наградата! — и той му изсипа една шепа пари.

Засмѣ се Златанчо, прибра си паричкитѣ, не забрави и кошницата

слава и пари, та чакъ баба му се смая. А още сжщата вечерь и самъ кметѣтъ похлопа на вратата на кжщата имъ.

— Слушай, Златанчо, — рече той, — ето ти още една шепа парички, кажи ми само какъ познавашъ по миризмата кое на кого е, какъ позна, че палтото е на Дима скитника? Азъ съмъ кметъ, пкъкъ не можахъ да позная. Кажи ми, сега нѣма чужди хора.

— Шомъ искашъ, да ти кажа, — рече Златанчо дълбокомислено, като прибра паритѣ, — познахъ, кмете, чие е палтото, защото съмъ виждалъ Дима скитника облъченъ въ него. Облича го вечерь, като ходи да бере круши и ябълки отъ чуждитѣ градини, та да не го познаятъ. Та затова, ако искахъ, можехъ и да не го помирисвамъ и пакъ щѣхъ да го позная. Е, кмете, кажи, нѣмамъ ли голѣмъ умъ?

Кметѣтъ щѣше да се пукне отъ ядъ, че излѣзе толкова глупавъ, а Златанчо щѣше да се прѣсне отъ смѣхъ, че бѣше толкова уменъ.

Емилъ Кораловъ

съ крушитѣ. Като си тръгна, високо рече:

— Нали казвамъ азъ, умна глава съмъ!

Отиде си Златанчо, покритъ съ

КОПРИВЩИЦА

На Тополница пѣнлива,
съ бистри, сребърни води —
градъ Копривщица извива
свойтѣ стрѣхи и стѣгди.

Въ този кжтъ на хубость сбрана
и на слънчевъ небосводъ,
съсъ оржие въстана
българскиятъ младъ народъ.

А Бенковски, Каравеловъ —
вѣрни, предани борци,
съ героичното си дѣло
свиха лаврови вѣнци.

Ненчо Савовъ